SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2001 Julkaistu Helsingissä 15 päivänä elokuuta 2001 **N:o 710—714**

SISÄLLYS

N:o		Sivu
710	Valtioneuvoston asetus sairausvakuutusasetuksen 9 ja 10 §:n muuttamisesta	2185
711	Valtioneuvoston asetus ilmanlaadusta	2187
712	Valtioneuvoston asetus maaseudun kehittämisestä annetun valtioneuvoston asetuksen 57 §:n muuttamisesta	2205
713	Maa- ja metsätalousministeriön asetus maaseudun kehittämishankkeisiin myönnettävän tuen kohdentamisesta vuonna 2001 annetun maa- ja metsätalousministeriön asetuksen muuttamisesta	2206
714	Verohallituksen päätös vuoden 2001 kiinteistöverotuksen päättymisestä	2208

N:o 710

Valtioneuvoston asetus

sairausvakuutusasetuksen 9 ja 10 §:n muuttamisesta

Annettu Helsingissä 9 päivänä elokuuta 2001

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty sosiaali- ja terveysministeriön esittelystä,

muutetaan 1 päivänä marraskuuta 1963 annetun sairausvakuutusasetuksen (473/1963) 9 §:n 1 momentti ja 10 §:n 1 ja 2 momentti,

sellaisina kuin 9 §:n 1 momentti on asetuksessa 717/1991 ja 10 §:n 1 momentti ja 2 momentti ovat asetuksessa 1215/1996, seuraavasti:

9 §

Päiväraha on määrättävä työkyvyttömyyden alkamista edeltäneenä vuonna toimitetussa verotuksessa todettujen työtulojen ja yrittäjien eläkelain ja maatalousyrittäjien eläkelain mukaisen kyseisen vuoden työtulojen perusteella. Jos kuitenkin vakuutettu sinä verovuonna, jolta työtulot edellä sanotun mukaan on otettava päivärahan määräämisen perusteeksi, on tullut oikeutetuksi sairausvakuutuslain 27 §:n 6 momentissa tarkoitettuun eläkkeeseen, päiväraha määrätään edellisen verovuoden työtulojen perusteella edellyttäen, että mainittu työtulo on suurempi kuin työkyvyttömyyden alkamista edeltäneenä vuonna toimitetussa verotuksessa todettu työtulo. Erityisäitiysrahaa, äitiysrahaa ja äidille maksettavaa vanhempainrahaa määrättäessä katsotaan erityisäitiysraha- tai äitiysrahaoikeuden alkamisajankohdan, isyysrahaa ja isän vanhempainrahaa määrättäessä isyys- tai isän vanhempainrahaoikeuden alkamisajankohdan sekä erityishoitorahaa määrättäessä erityishoitorahaoikeuden alkamisajankohdan vastaavan työkyvyttömyyden alkamista.

— — — — — — — — — — — — —

10 §

Jos vakuutettu haluaa saada päivärahan työkyvyttömyyden alkamista edeltäneenä vuonna toimitetussa verotuksessa todettujen työtulojen ja kyseisen vuoden yrittäjien eläkelain tai maatalousyrittäjien eläkelain mukaisten työtulojen edellyttämää määrää suurempana, hänen on esitettävä kansaneläkelaitokselle työtulojaan koskeva selvitys kuudelta sairauden aiheuttaman työkyvyttömyyden alkamista edeltäneeltä viimeiseltä kuukaudelta, jona aikana hän on ollut Suomessa vakuutettuna sairausvakuutuslain mukaan. Yrittäji-

en eläkelain tai maatalousyrittäjien eläkelain nojalla vakuutetun henkilön tulee esittää mainittu selvitys kyseisten lakien mukaan vahvistetusta työtulosta sekä muusta kuin omasta yritystoiminnasta saadusta työtulosta. Milloin vakuutetulla ammatin vaihtumisen vuoksi tai muusta sen kaltaisesta syystä on ollut työtuloja vain osalta edellä tarkoitettua aikaa, mutta sanottujen työtulojen on kuitenkin katsottava olleen jatkuvia kansaneläkelaitoksen on arvioitava, huomioon ottaen ajan, johon tulot ovat kohdistuneet, mitä on pidettävä vakuutetun työtuloina kuudelta kuukaudelta. Jos luotettavasti selvitetyksi katsottava työtulo, sen jälkeen kun kuuden kuukauden tulo on kerrottu kahdella, on 20 prosenttia suurempi kuin verotuksessa todettu sairausvakuutuslain 76 §:n 1 momentin mukaisesti tarkistettu työtulojen määrä, on tämä tulo pantava päivärahan määräämisen perusteeksi.

Jos vakuutettu sairausvakuutuslain 17 §:n 2 momentissa mainituilla perusteilla haluaa saada päivärahan verotuksessa todettujen 1 momentissa mainitulla tavalla määrättyjen tulojen edellyttämää määrää suurempana, hänen on esitettävä kansaneläkelaitokselle työtulojaan koskeva selvitys työkyvyttömyyden alkamisvuodelta ja sitä edeltäneeltä kalenterivuodelta, ei kuitenkaan pidemmältä ajalta kuin lähimmältä sellaiselta ajalta, jonka aikana hän on ollut työssä kuusi kuukautta. Jos luotettavasti selvitetyksi katsottava tulo kerrottuna kahdella on 20 prosenttia suurempi kuin verotuksessa todettu sairausvakuutuslain 76 §:n 1 momentin mukaisesti tarkistettu työtulojen määrä, on tämä tulo pantava päivärahan määräämisen perusteeksi.

— — — — — — — — — — — — —

Tämä asetus tulee voimaan 15 päivänä elokuuta 2001 ja sitä sovelletaan 1 päivästä heinäkuuta 2001 lukien.

Helsingissä 9 päivänä elokuuta 2001

Sosiaali- ja terveysministeri *Maija Perho*

Hallitusneuvos Anja Kairisalo

N:o 711

Valtioneuvoston asetus

ilmanlaadusta

Annettu Helsingissä 9 päivänä elokuuta 2001

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty ympäristöministeriön esittelystä, säädetään 4 päivänä heinäkuuta 2000 annetun ympäristönsuojelulain (86/2000) 11 ja 117 §:n nojalla:

1 §

Tavoite

Tämän asetuksen tavoitteena on ehkäistä ja vähentää ympäristön pilaantumista vahvistamalla raja-arvot tässä asetuksessa tarkoitetuille ilman epäpuhtauksille ja ajankohdat, jolloin epäpuhtauksien pitoisuuksien tulee viimeistään olla raja-arvoja pienemmät.

Alueilla, joilla ilman epäpuhtauksien pitoisuudet eivät ylitä raja-arvoja, ilmanlaatu on pyrittävä pitämään mahdollisimman hyvänä.

2 §

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

1) *ilmalla* ulkoilmaa, lukuun ottamatta ulkoilmaa työpaikoilla;

2) *epäpuhtaudella* ihmisen suoraan tai välillisesti ilmaan päästämää ainetta, jolla voi olla haitallisia terveys- tai ympäristövaikutuksia;

3) *ilmanlaadun seurannalla* menetelmiä, joilla mitataan, lasketaan, ennustetaan tai muulla tavoin arvioidaan epäpuhtauksien pitoisuutta ilmassa;

4) *raja-arvolla* ilman epäpuhtauden pitoisuutta, joka on alitettava määräajassa ja jota ei saa ylittää sen jälkeen, kun se on alitettu;

5) *tiedotuskynnyksellä* ilman epäpuhtauden pitoisuutta, jonka ylittyessä lyhytaikainenkin altistuminen voi vaarantaa ilman epäpuhtauksille herkkien väestöryhmien terveyttä;

6) *varoituskynnyksellä* ilman epäpuhtauden pitoisuutta, jonka ylittyessä lyhytaikainenkin altistuminen voi vaarantaa yleisesti ihmisten terveyttä;

7) *seuranta-alueella* yhden tai useamman alueellisen ympäristökeskuksen toimialuetta taikka väestökeskittymää, johon voi kuulua yksi tai useampi kunta;

8) *väestökeskittymällä* yhtä tai useampaa kuntaa tai muuta taajaan rakennettua aluetta, jonka asukasluku on vähintään 250 000;

9) *typen oksidien (NO_x) pitoisuudella* typpidioksidin ja typpioksidin yhteenlaskettua pitoisuutta typpidioksidiksi laskettuna;

Neuvoston direktiivi 96/62/EY, EYVL N:o L 296, 21.11.1996, s. 55, neuvoston direktiivi 1999/30/EY, EYVL N:o L 163, 29.6.1999, s. 41 ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/69/EY, EYVL N:o L 313, 13.12.2000, s. 12

10) *hengitettävillä hiukkasilla (PM_{10})* hiukkasia, joiden aerodynaaminen halkaisija on alle 10 µm;

11) *pienhiukkasilla ($PM_{2,5}$)* hiukkasia, joiden aerodynaaminen halkaisija on alle 2,5 µm;

12) *ylemmällä arviointikynnyksellä* ilman epäpuhtauden pitoisuutta, jota korkeammissa pitoisuuksissa seuranta-alueella tulee tehdä riittävä määrä jatkuvia mittauksia ja jota alemmissa pitoisuuksissa suuntaa-antavat mittaukset ovat riittäviä tarvittaessa täydennettyinä mallintamistekniikoilla;

13) *alemmalla arviointikynnyksellä* ilman epäpuhtauden pitoisuutta, jota alemmissa pitoisuuksissa riittää, että seuranta-alueella käytetään yksinomaan mallintamista tai muita menetelmiä, kuten päästökartoituksia, ilmanlaadun arvioimiseksi;

14) *jatkuvilla mittauksilla* kiinteillä mittausasemilla joko jatkuvatoimisesti tai satunnaisotannalla tehtyjä mittauksia;

15) *suuntaa-antavilla mittauksilla* kiinteillä tai siirrettävillä mittausasemilla tehtyjä yleensä lyhytkestoisia tai otantaan perustuvia mittauksia;

16) *vertailumenetelmillä* liitteen 7 mukaisia näytteenotto- ja analyysimenetelmiä.

3 §

Raja-arvot terveyshaittojen ehkäisemiseksi

Ilman epäpuhtauksien aiheuttamien terveyshaittojen ehkäisemiseksi alueilla, joilla asuu tai oleskelee ihmisiä ja joilla ihmiset saattavat altistua ilman epäpuhtauksille, rikkidioksidin, typpidioksidin, hiukkasten, lyijyn, hiilimonoksidin tai bentseenin pitoisuudet ulkoilmassa eivät saa ylittää seuraavia raja-arvoja:

Aine	Keskiarvon laskenta-aika	Raja-arvo µg/m^3 (293 K, 101,3 kPa)	Sallittujen ylitysten määrä kalenterivuodessa (vertailujakso)	Ajankohta, jolloin pitoisuuksien viimeistään tulee olla raja-arvoa pienemmät
Rikkidioksidi (SO_2)	1 tunti	350	24	1.1.2005
	24 tuntia	125	3	1.1.2005
Typpidioksidi (NO_2)	1 tunti	200	18	1.1.2010
	kalenterivuosi	40	-	1.1.2010
Hiukkaset (PM_{10})	24 tuntia	50 [1)]	35	1.1.2005
	kalenterivuosi	40 [1)]	-	1.1.2005
Lyijy (Pb)	kalenterivuosi	0,5 [1)]	-	15.8.2001
Hiilimonoksidi (CO)	8 tuntia [2)]	10 000	-	1.1.2005
Bentseeni (C_6H_6)	kalenterivuosi	5	-	1.1.2010

1) Tulokset ilmaistaan ulkoilman lämpötilassa ja paineessa.

2) Vuorokauden korkein 8 tunnin keskiarvo, joka valitaan tarkastelemalla 8 tunnin liukuvia keskiarvoja. Kukin kahdeksan tunnin jakso osoitetaan sille päivälle, jona jakso päättyy.

4 §

Raja-arvot kasvillisuuden ja ekosysteemien suojelemiseksi

Ilman epäpuhtauksien aiheuttamien välittömien kasvillisuusvaikutusten ja ekosysteemeissä aiheutuvien vaikutusten ehkäisemiseksi laajoilla maa- ja metsätalousalueilla ja luonnonsuojelun kannalta merkityksellisillä alueilla rikkidioksidin tai typen oksidien pitoisuudet ulkoilmassa eivät saa ylittää seuraavia raja-arvoja:

Aine	Keskiarvon laskenta-aika	Raja-arvo µg/m^3 (293 K, 101,3 kPa)	Ajankohta, jolloin pitoisuuksien viimeistään tulee olla raja-arvoa pienemmät
Rikkidioksidi (SO_2)	kalenterivuosi ja talvikausi (1.10. - 31.3)	20	15.8.2001
Typen oksidit (NO_x)	kalenterivuosi	30	15.8.2001

5 §

Rikkidioksidin ja typpidioksidin varoituskynnys

Rikkidioksidin varoituskynnys on 500 µg/m^3 (293 K, 101,3 kPa) mitattuna kolmen perättäisen tunnin aikana.

Typpidioksidin varoituskynnys on 400 µg/m^3 (293 K, 101,3 kPa) mitattuna kolmen perättäisen tunnin aikana.

6 §

Otsonin kynnysarvot

Otsonin aiheuttamien terveyshaittojen ehkäisemiseksi, kasvillisuuden suojelemiseksi sekä väestölle tiedottamiseksi ja väestön varoittamiseksi ovat alailmakehän otsonipitoisuuden kynnysarvoina:

Peruste	Keskiarvon laskenta-aika	Kynnysarvo µg/m^3 (293 K, 101,3 kPa)
Terveyshaittojen ehkäiseminen	8 h [1)]	110
Kasvillisuuden suojeleminen	1 h	200
	24 h	65
Tiedotuskynnys	1 h	180
Varoituskynnys	1 h	360

[1)] 8 tunnin keskiarvo, joka lasketaan neljä kertaa vuorokaudessa (kello 0-8, 8-16, 16-24 ja 12-20)

7 §

Viranomaiset ja niiden tehtävät ilmanlaadun seurannassa

Kunnan velvollisuudesta huolehtia paikallisten olojen edellyttämästä ilmanlaadun seurannasta säädetään ympäristönsuojelulain (86/2000) 25 §:ssä. Ilmanlaadun seurannasta pääkaupunkiseudulla säädetään Pääkaupunkiseudun yhteistyövaltuuskunnasta annetun lain (1269/1996) 2 §:n 5 kohdassa.

Alueellisten ympäristökeskusten tulee olla selvillä ilmanlaadusta ja huolehtia siitä, että niiden alueella ilmanlaadun seuranta on järjestetty hyvin. Alueellisten ympäristökeskusten tulee myös varmistaa, että tarpeelliset alueelliset seurantatiedot toimitetaan merkittäviksi ympäristönsuojelun tietojärjestelmään.

8 §

Ilmanlaadun seuranta-alueet

Ilmanlaadun seuranta-alueet luetellaan liitteessä 1.

9 §

Ilmanlaadun seurannan järjestäminen seuranta-alueella

Ilmanlaadun seurannan suunnittelussa tulee ottaa huomioon liitteen 2 mukaiset ilmanlaadun arviointikynnykset, liitteen 3 mukaiset perusteet mittausalueiden valinnalle ja mittausasemien sijoittamiselle sekä liitteen 4 mukaiset seurantamenetelmien laatutavoitteet.

Ilmanlaadun jatkuvia mittauksia tulee tehdä seuranta-alueilla, joilla ylempi arviointikynnys ylittyy. Jos ilman epäpuhtauksien pitoisuudet ovat ylemmän ja alemman arviointikynnyksen välissä, suuntaa-antavat mittaukset ovat riittäviä tarvittaessa täydennettynä mallintamistekniikoilla. Jos ilman epäpuhtauksien pitoisuudet ovat alemman arviointikynnyksen alapuolella, riittää, että ilmanlaatua seurataan yksinomaan leviämismallien, päästökartoitusten tai muiden menetelmien perusteella. Väestökeskittymässä on kuitenkin seurattava rikkidioksidi- ja typpidioksidipitoisuuksia jatkuvatoimisin mittauksin. Seurannan riittävyys tulee tarkistaa ainakin viiden vuoden välein liitteessä 2 olevan II kohdan mukaisesti.

Mittausasemien lukumäärän ja seurantamenetelmien on oltava riittävät ilmanlaadun arvioimiseksi liitteessä 3 olevan I kohdan ja liitteessä 4 olevan I kohdan mukaisesti. Ilmanlaadun mittauksista tai mallilaskelmista saatuja tuloksia voidaan käyttää hyväksi arvioitaessa myös muiden oloiltaan vastaavanlaisten alueiden ilmanlaatua.

Alueilla, joilla mittauksista saatavia tietoja täydennetään muilla seurantamenetelmillä saaduilla tiedoilla tai joilla ilmanlaadun arvioinnissa käytetään yksinomaan muita menetelmiä kuin mittauksia, tulee kerätä liitteessä 4 olevan II kohdan mukaisia tietoja.

Edellä 2 momentissa tarkoitettujen mittausten lisäksi alueilla, joilla rikkidioksidipitoisuudet ovat jatkuvasti tai ajoittain korkeita, taikka joilla mitatut 10 minuutin keskiarvot ylittävät pitoisuuden 500 $\mu g/m^3$, on kerättävä rikkidioksidin pitoisuustietoja 10 minuutin keskiarvoista. Lisäksi tulee mahdollisuuksien mukaan kerätä tietoja pienhiukkasten ($PM_{2,5}$) pitoisuuksista.

10 §

Ilmanlaatutietojen saatavuus

Tiedot 3 §:ssä säädettyjä raja-arvoja ja 5 §:ssä säädettyjä varoituskynnyksiä valvovilla asemilla mitatuista rikkidioksidin, typpidioksidin, hiukkasten ja hiilimonoksidin pitoisuuksista on saatettava ajan tasalle ainakin päivittäin ja tuntipitoisuudet mahdollisuuksien mukaan tunneittain. Tiedot lyijyn ja bentseenin pitoisuuksista viimeksi kuluneiden 12 kuukauden keskiarvona on saatettava ajan tasalle vähintään neljännesvuosittain ja mahdollisuuksien mukaan kuukausittain.

Tiedot 4 §:ssä säädettyjä raja-arvoja valvovilla asemilla mitatuista rikkidioksidin ja ty-

pen oksidien pitoisuuksista on saatettava ajan tasalle ainakin kerran vuodessa.

Edellä 1 ja 2 momentissa tarkoitettujen tietojen on oltava yleisesti saatavilla tietoverkkopalvelujen, ilmanlaatupuhelimen, lehtien, radion, television taikka näyttö- tai ilmoitustaulujen välityksellä. Vuosittain annettavat tiedot voidaan julkaista painettuina kertomuksina tai sähköisessä muodossa.

Tiedoissa on oltava myös lyhyt selostus mitatuista pitoisuuksista suhteessa raja-arvoihin ja varoituskynnyksiin sekä ilman epäpuhtauksien vaikutuksista.

11 §

Väestölle tiedottaminen ja väestön varoittaminen

Jos 3 §:ssä säädettyjen tunti- ja vuorokausipitoisuuksien raja-arvon numeroarvo ylittyy, on siitä tiedotettava viipymättä väestölle. Tiedoissa on oltava maininta mitattujen pitoisuuksien suhteesta raja-arvoihin sekä kyseisten epäpuhtauksien terveysvaikutuksista.

Jos edellä 5 tai 6 §:ssä tarkoitettu tiedotuskynnys tai varoituskynnys ylitetään, väestölle on tiedotettava ilman epäpuhtauksien aiheuttamasta vaarasta tai väestöä on varoitettava siitä. Edellä 1 momentissa tarkoitettujen tietojen lisäksi väestölle on annettava liitteessä 5 tarkoitetut tiedot radion, television tai lehtien välityksellä.

12 §

Raja-arvojen ylittymisen estäminen

Jos 3 §:ssä säädetty raja-arvo ylittyy tai on vaarassa ylittyä, kunnan on laadittava ja toimeenpantava liitteen 6 mukaiset tiedot sisältäviä suunnitelmia tai ohjelmia, joilla raja-arvojen ylittyminen estetään säädetyissä määräajoissa.

Ilmanlaadun turvaamisesta säädetään ympäristönsuojelulain 102 §:ssä. Luvanvaraisista toiminnoista aiheutuvien päästöjen vähentämisestä sekä ennalta-arvaamatta ilmenevän ilman merkittävän pilaantumisen ehkäisemisestä säädetään erikseen.

Hengitettävien hiukkasten (PM_{10}) pitoisuuksiin kohdistuvilla suunnitelmilla ja ohjelmilla on pyrittävä alentamaan myös pienhiukkasten ($PM_{2,5}$) pitoisuuksia.

Suunnitelmat ja ohjelmat, jotka voivat koskea koko kuntaa tai sen tiettyjä alueita, tulee laatia viimeistään 18 kuukauden kuluessa sen vertailujakson päättymisestä, jona raja-arvo on ylittynyt tai sen ylittymisen vaara on havaittu. Suunnitelmat ja ohjelmat lähetetään alueelliselle ympäristökeskukselle, joka toimittaa ne ympäristöministeriölle. Suunnitelmista ja ohjelmista on tiedotettava kunnan tai sen tietyn alueen asukkaille. Suunnitelmien ja ohjelmien edistymisestä on toimitettava selvitys alueelliselle ympäristökeskukselle ja ympäristöministeriölle joka kolmas vuosi.

13 §

Hiekoituksesta aiheutuvat raja-arvojen ylitykset

Alueilla, joilla hengitettävien (PM_{10}) hiukkasten pitoisuudelle säädetyt raja-arvot ilmeisesti ylittyvät hiekoituksesta aiheutuvan hiukkaskuormituksen vuoksi, ei ole tarpeen laatia 12 §:ssä tarkoitettuja suunnitelmia tai ohjelmia raja-arvojen alittamiseksi. Tällöin kunnan tulee laatia selvitys, josta ilmenee mahdollisimman yksityiskohtaisesti kyseisten alueiden laajuus, arvioidut tai mitatut hengitettävien hiukkasten pitoisuudet, käytettävissä olevat tiedot hiukkaskokojakaumasta ja hiukkasten lähteistä sekä tiedot suunnitelluista ja jo toteutetuista toimista pitoisuuksien alentamiseksi sekä arvio näiden toimien vaikutuksista pitoisuuksiin. Selvitys lähetetään viimeistään kuuden kuukauden kuluessa sen vertailujakson päättymisestä, jona raja-arvo on ylittynyt, alueelliselle ympäristökeskukselle, joka toimittaa sen edelleen ympäristöministeriölle. Kunnan on tiedotettava selvityksestä alueen asukkaille.

Jos raja-arvo ylittyy uudestaan, kunnan tulee toimittaa alueelliselle ympäristökeskukselle uudet tiedot pitoisuuksista ja arvio pitoisuuksien alentamiseksi tehdyistä toimista.

14 §

Tietojen toimittaminen ympäristönsuojelun tietojärjestelmään

Kunnan on toimitettava tiedot 3-6 §:ssä säädettyjen epäpuhtauksien mittausverkoista, mittausmenetelmistä, mittausten tarkoituksesta, mitatuista pitoisuuksista, raja-arvojen, tiedotuskynnysten ja varoituskynnysten ylityksistä sekä raja-arvojen ylittymisen syistä ja muista tarpeellisista seikoista merkittäviksi ympäristönsuojelun tietojärjestelmän ilmanlaatuosaan viimeistään vertailujaksoa seuraavan vuoden huhtikuun 15 päivänä.

Kunnan on toimitettava alustavat tiedot 5 ja 6 §:ssä säädettyjen tiedotuskynnysten ja varoituskynnysten ylityksistä, mitatuista pitoisuuksista ja ylitysten kestosta merkittäviksi ympäristönsuojelun tietojärjestelmän ilmanlaatuosaan kuukauden kuluessa ylityksistä.

15 §

Näytteenotto- ja analyysimenetelmät

Ilman epäpuhtauksien pitoisuuksien määrittämisessä tulee käyttää vertailumenetelmää tai muuta menetelmää, joka antaa vastaavia tuloksia kuin vertailumenetelmä.

16 §

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan 15 päivänä elokuuta 2001.

Hiilimonoksidia ja bentseeniä koskeviin suunnitelmiin sovelletaan 12 §:n 4 momenttia vasta vuodesta 2003.

Tällä asetuksella kumotaan ilmanlaadun raja-arvoista ja kynnysarvoista 19 päivänä kesäkuuta 1996 annettu valtioneuvoston päätös (481/1996) sekä ilmanlaadun ohjearvoista ja rikkilaskeuman tavoitearvosta 19 päivänä kesäkuuta 1996 annetun valtioneuvoston päätöksen (480/1996) 3 §.

17 §

Siirtymäsäännös

Ennen 3 §:ssä säädettyjä ajankohtia alueilla, joilla asuu tai oleskelee ihmisiä ja joilla ihmiset saattavat altistua ilman epäpuhtauksille, rikkidioksidin, typpidioksidin ja hiukkasten pitoisuudet eivät saa ylittää seuraavia raja-arvoja:

Aine	Tilastollinen määrittely	Raja-arvo µg/m^3 (293 K, 101,3 kPa)
Rikkidioksidi (SO_2)	vuoden vuorokausiarvojen mediaani	80
	vuoden vuorokausiarvojen 98. prosenttipiste	250
Typpidioksidi (NO_2)	vuoden tuntiarvojen 98. prosenttipiste	200
Hiukkaset, kokonaisleijuma (TSP)	vuoden vuorokausiarvojen 95. prosenttipiste	300[1)]
	vuosikeskiarvo	150

[1)] Tulokset ilmaistaan ulkoilman lämpötilassa ja paineessa.

Aineiston q. prosenttipiste on se pitoisuusarvo, jota pienempiä tai yhtä suuria pitoisuusarvoja on aineistossa q %. Prosenttipiste määritetään siten, että aineiston hyväksytyt pitoisuusarvot järjestetään suuruusjärjestykseen pienimmästä suurimpaan seuraavasti:

$X_1 \leq X_2 \leq ... \leq X_k \leq ... \leq X_{N-1} \leq X_N$, jolloin q. prosenttipiste on arvo X_k, missä k = (q/100) * N pyöristettynä lähimpään kokonaislukuun ja N on hyväksyttyjen arvojen lukumäärä vertailujaksolla.

Mediaani on aineiston 50. prosenttipiste.

Hiukkasten kokonaisleijuman (TSP) pitoisuuksia arvioitaessa tulee käyttää Euroopan yhteisöjen ilmanlaadun raja- ja ohjearvoista rikkidioksidille sekä leijumalle annetun direktiivin (80/779/ETY, muutettu direktiivillä 89/427/ETY) mukaista näytteenotto- ja analyysimenetelmää. Vaihtoehtoisesti voidaan laskea edellä 1 momentissa säädetyn kokonaisleijuman raja-arvoon verrannollinen pitoisuus kertomalla liitteen 7 mukaisesti määritetty hengitettävien hiukkasten pitoisuus (PM_{10}) kertoimella 1,2.

Helsingissä 9 päivänä elokuuta 2001

Ympäristöministeri *Satu Hassi*

Hallitussihteeri Oili Rahnasto

Liite 1

ILMANLAADUN SEURANTA-ALUEET

I Terveyshaittojen ehkäiseminen

Tässä asetuksessa tarkoitetut ilmanlaadun seuranta-alueet rikkidioksidin, typpidioksidin, hengitettävien hiukkasten ja pienhiukkasten (PM_{10} ja $PM_{2,5}$) sekä lyijyn ja hiilimonoksidin pitoisuuksien arvioimiseksi ovat:

1. Uudenmaan ympäristökeskus pois lukien kohdan 14 alue
2. Lounais-Suomen ympäristökeskus
3. Hämeen ympäristökeskus
4. Pirkanmaan ympäristökeskus
5. Kaakkois-Suomen ympäristökeskus
6. Etelä-Savon ympäristökeskus
7. Pohjois-Savon ympäristökeskus
8. Pohjois-Karjalan ympäristökeskus
9. Keski-Suomen ympäristökeskus
10. Länsi-Suomen ympäristökeskus
11. Pohjois-Pohjanmaan ympäristökeskus
12. Kainuun ympäristökeskus
13. Lapin ympäristökeskus
14. Pääkaupunkiseutu (YTV-alue)

Tässä asetuksessa tarkoitetut ilmanlaadun seuranta-alueet bentseenin pitoisuuksien arvioimiseksi ovat:

1. Etelä-Suomen seuranta-alue
    a. Uudenmaan ympäristökeskus pois lukien kohdan 3 alue
    b. Lounais-Suomen ympäristökeskus
    c. Hämeen ympäristökeskus
    d. Pirkanmaan ympäristökeskus
    e. Kaakkois-Suomen ympäristökeskus
    f. Etelä-Savon ympäristökeskus
    g. Keski-Suomen ympäristökeskus
    h. Länsi-Suomen ympäristökeskus
2. Pohjois-Suomen seuranta-alue
    a. Pohjois-Savon ympäristökeskus
    b. Pohjois-Karjalan ympäristökeskus
    c. Pohjois-Pohjanmaan ympäristökeskus
    d. Kainuun ympäristökeskus
    e. Lapin ympäristökeskus
3. Pääkaupunkiseutu (YTV-alue)

II Kasvillisuuden ja ekosysteemien suojelu

Tässä asetuksessa tarkoitettu ilmanlaadun seuranta-alue rikkidioksidin ja typen oksidien pitoisuuksien arvioimiseksi on koko Suomi.

Liite 2

ALUEIDEN LUOKITTELU ILMANLAADUN ARVIOINTIA VARTEN

I Ylemmät ja alemmat arviointikynnykset

a) Rikkidioksidi

	Terveyshaittojen ehkäiseminen	Ekosysteemien suojelu
Ylempi arviointikynnys	60 % 24 tunnin raja-arvosta (75 µg/m^3, saa ylittyä 3 kertaa kalenterivuodessa)	60 % talvikauden raja-arvosta (12 µg/m^3)
Alempi arviointikynnys	40 % 24 tunnin raja-arvosta (50 µg/m^3, saa ylittyä 3 kertaa kalenterivuodessa)	40 % talvikauden raja-arvosta (8 µg/m^3)

b) Typpidioksidi ja typen oksidit

	Terveyshaittojen ehkäiseminen	Kasvillisuuden suojelu
Ylempi arviointikynnys	70 % tuntiraja-arvosta (140 µg/m^3, saa ylittyä 18 kertaa kalenterivuodessa) ja 80 % vuosiraja-arvosta (32 µg/m^3)	80 % vuosiraja-arvosta (24 µg/m^3)
Alempi arviointikynnys	50 % tuntiraja-arvosta (100 µg/m^3, saa ylittyä 18 kertaa kalenterivuodessa) ja 65 % vuosiraja-arvosta (26 µg/m^3)	65 % vuosiraja-arvosta (19,5 µg/m^3)

c) Hengitettävät hiukkaset (PM_{10})

	Terveyshaittojen ehkäiseminen
Ylempi arviointikynnys[1)]	60 % 24 tunnin raja-arvosta (30 µg/m^3, saa ylittyä 7 kertaa kalenterivuodessa) ja 70 % vuosiraja-arvosta (14 µg/m^3)
Alempi arviointikynnys[1)]	40 % 24 tunnin raja-arvosta (20 µg/m^3, saa ylittyä 7 kertaa kalenterivuodessa) ja 50 % vuosiraja-arvosta (10 µg/m^3)

[1)] Arviointikynnykset perustuvat ilmassa olevien rikkidioksidin, typpidioksidin ja typen oksidien, hiukkasten ja lyijyn pitoisuuksien raja-arvoista annetun neuvoston direktiivin (1999/30/EY) liitteessä III määriteltyihin, vuoden 2010 suuntaa-antaviin hengitettävien hiukkasten raja-arvoihin, jotka ovat 24 tunnin raja-arvo 50 µg/m^3, joka saa ylittyä enintään 7 kertaa kalenterivuoden aikana ja vuosiraja-arvo 20 µg/m^3.

d) Lyijy

	Terveyshaittojen ehkäiseminen
Ylempi arviointikynnys	70 % vuosiraja-arvosta (0,35 µg/m^3)
Alempi arviointikynnys	50 % vuosiraja-arvosta (0,25 µg/m^3)

e) Hiilimonoksidi

	Terveyshaittojen ehkäiseminen
Ylempi arviointikynnys	70 % 8 tunnin raja-arvosta (7 mg/m^3)
Alempi arviointikynnys	50 % 8 tunnin raja-arvosta (5 mg/m^3)

f) Bentseeni

	Terveyshaittojen ehkäiseminen
Ylempi arviointikynnys	70 % vuosiraja-arvosta (3,5 µg/m^3)
Alempi arviointikynnys	40 % vuosiraja-arvosta (2 µg/m^3)

II Ylemmän ja alemman arviointikynnyksen määrittäminen

Ylemmän ja alemman arviointikynnyksen ylittyminen määritetään viiden edellisen vuoden pitoisuuksien perusteella. Arviointikynnys katsotaan ylitetyksi, jos kynnyksen lukuarvon ylitysten kokonaislukumäärä kyseisten viiden vuoden aikana on enemmän kuin kolme kertaa vuotta kohden sallittujen ylitysten määrä. Vuosiraja-arvosta määritetyn arviointikynnyksen katsotaan ylittyvän, kun kynnyksen lukuarvo on ylittynyt vähintään kolmena vuonna kyseisten viiden vuoden aikana.

Jos pitoisuustietoja ei ole saatavilla viiden vuoden jaksolta, voidaan käyttää lyhyemmiltä mittausjaksoilta saatuja tietoja sekä päästökartoituksista ja ilmanlaatumalleista saatuja tietoja. Tietojen tulee edustaa alueita ja vuodenaikoja, jolloin pitoisuudet ovat tyypillisesti korkeimmillaan.

Liite 3

MITTAUSALUEIDEN VALINTA JA MITTAUSASEMIEN SIJOITTAMINEN

I Yleiset mittausalueen valintaa koskevat perusteet

Terveyshaittojen ehkäiseminen

Mittausalue tulee valita siten, että
a) saadaan tietoja pitoisuuksista alueilla, joilla väestön altistuminen suoraan tai epäsuorasti ilman epäpuhtauksille on suurinta ja altistumisen kesto on merkityksellistä raja-arvon laskenta-aikaan nähden ja
b) saadaan tietoja pitoisuuksista alueilla, jotka edustavat väestön yleistä altistumista.

Mittausalueen tulee olla riittävän edustava. Liikenteen vaikutuksia mittaavan aseman (liikenneasema) sijoituspaikka tulee valita siten, että se edustaa ympäröivän alueen ilmanlaatua vähintään 200 neliömetrin laajuudelta. Kaupungin yleistä ilmanlaatua edustava asema (kaupunkitausta-asema) tulee sijoittaa alueelle, joka edustaa ilmanlaatua usean neliökilometrin alueella.

Kasvillisuuden ja ekosysteemien suojelu

Mittausalue, jolla seurataan pääasiassa kasvillisuuden ja ekosysteemien altistumista, tulee valita siten, että se sijaitsee vähintään 20 kilometrin etäisyydellä väestökeskittymistä tai vähintään 5 kilometriä muista rakennetuista alueista taikka teollisuuslaitoksista, moottoriteistä tai vilkkaasti liikennöidyistä valtateistä ja edustaa ilmanlaatua useiden satojen tai noin tuhannen neliökilometrin laajuudelta.

II Mittausasemien sijoittamista koskevat perusteet

Kaikki asemat

Mittauslaitteen näytteenottimen (sondi) lähellä ei saisi olla ilmavirtaa rajoittavia esteitä, jotka vaikuttavat ilmavirran kulkuun näytteenottokohdan läheisyydessä (yleensä sen olisi oltava vähintään muutaman metrin päässä rakennuksista, puista ja muista esteistä sekä vähintään 0,5 metrin etäisyydellä lähimmästä rakennuksesta, jos näytteenottopaikka edustaa ilmanlaatua rakennusten läheisyydessä).

Näytteenottokohdan olisi yleensä oltava vähintään 1,5 metrin (hengitystaso) ja enintään 4,0 metrin korkeudella maanpinnasta. Tietyissä olosuhteissa saattaa olla tarpeen käyttää korkeammalla (enintään 8 metrissä) sijaitsevaa näytteenottokohtaa. Korkeammalla sijaitseva näytteenottokohta saattaa olla aiheellinen, jos mittausasema edustaa hyvin laajaa aluetta.

Näytteenotinta ei tule sijoittaa päästölähteiden välittömään läheisyyteen.

Näytteenotossa poistoaukko olisi sijoitettava niin, ettei poistoilmaa pääse näytteenottimeen.

Liikenneasemat

Näytteenottimen olisi sijaittava vähintään 25 metrin etäisyydellä suurista tienristeyksistä sekä vähintään 4 metrin etäisyydellä lähimmän ajokaistan keskiviivasta.

Typpidioksidin ja hiilimonoksidin mittauksissa näytteenottimen olisi sijaittava enintään 5 metrin etäisyydellä ajokaistan reunasta.

Hiukkas-, lyijy- ja bentseenimittauksissa näytteenottimet olisi sijoitettava siten, että ne edustavat ilmanlaatua (asuin)rakennusten läheisyydessä.

Huomioon otettavat muut tekijät

- mahdolliset häiriölähteet,
- toimintavarmuuteen vaikuttavat tekijät,
- kulkuyhteydet,
- sähkön ja puhelinyhteyksien saatavuus,
- paikan näkyvyys ja aseman sopeutuminen ympäristöön,
- väestön ja mittaajien turvallisuus,
- mittausten keskittäminen (monikomponenttiasemien perustaminen) sekä
- suunnittelun muut vaatimukset.

III Näytteenottopaikan dokumentointi ja tarkastaminen

Näytteenottopaikan valintamenettely on dokumentoitava asianmukaisesti kirjallisten kuvausten, ympäristöstä otettujen valokuvien ja karttojen avulla. Näytteenottopaikat tulee tarkastaa säännöllisin väliajoin toistaen dokumentoinnissa käytettyjä menettelyjä, jotta voidaan varmistaa, että valintaperusteet täyttyvät edelleen.

Liite 4

SEURANTAMENETELMIEN LAATUTAVOITTEET, TULOSTEN KÄSITTELY JA KERÄÄMINEN

I Laatutavoitteet ja tulosten käsittely

Raja-arvojen valvonnassa ja mahdollisuuksien mukaan muussa ilmanlaadun seurannassa ovat seurantamenetelmien sallittua epävarmuutta, mittausten ajallista kattavuutta ja mittausaineiston vähimmäismäärää koskevat laatutavoitteet seuraavat:

	Rikkidioksidi, typpidioksidi, typen oksidit	Hiukkaset, lyijy	Bentseeni	Hiilimonoksidi
Jatkuvat mittaukset:				
- sallittu epävarmuus	15 %	25 %	25 %	15 %
- ajallinen kattavuus	100 %	100 %	35 % ja 90 %[2)]	100 %
- aineiston vähimmäismäärä	90 %	90 %	90 %	90 %
Suuntaa antavat mittaukset:				
- sallittu epävarmuus	25 %	50 %	30 %	25 %
- ajallinen kattavuus	14 %[1)]	14 %[1)]	14 %[1)]	14 %[1)]
- aineiston vähimmäismäärä	90 %	90 %	90 %	90 %
Mallintaminen:				
- sallittu epävarmuus:				
tuntiarvoilla	50 - 60 %	-	-	-
8 tunnin arvoilla	-	-	-	50 %
24 tunnin arvoilla	50 %	-	-	-
vuosiarvoilla	30 %	50 %	50 %	-
Muu arvio:				
- sallittu epävarmuus	75 %	100 %	100 %	75 %

[1)] Yksi satunnaismittaus viikossa tasaisesti jaettuna koko vuoden ajalle tai kahdeksan viikon mittaista jaksoa tasaisesti jaettuna vuoden ajalle.

[2)] Mittausten on jakauduttava tasaisesti koko vuoden ajalle. Pienempi luku koskee kaupunkitausta- ja liikenneympäristössä tehtyjä mitauksia ja suurempi luku teollisuusympäristöjä.

Mittausten epävarmuus (95 prosentin luottamusvälillä) määritellään oppaassa Guide to the Expression of Uncertainty of Measurements (ISO 1993) tai standardissa ISO 5725:1994 taikka muussa vastaavassa standardissa esitettyjen periaatteiden mukaisesti.

Mitattavan aineiston vähimmäismäärää ja mittausten ajallista kattavuutta koskevat vaatimukset eivät sisällä laitteiden säännöllisestä kalibroinnista tai normaalista kunnossapidosta aiheutuvaa tietohukkaa.

II Tulosten kerääminen käytettäessä muita kuin mittauksiin perustuvia arviointimenetelmiä

Alueilla, joilla ilmanlaadun seurannassa käytetään leviämismalleja tai muita menetelmiä kuin ilmanlaadun mittauksia, tulee kerätä seuraavat tiedot:
- yleiskuvaus seurannan järjestämisestä,
- tiedot käytetyistä menetelmistä ja viittaukset tarkempiin menetelmäkuvauksiin,
- muut käytetyt tietolähteet,
- tulokset ja niiden arvioidut epävarmuudet,
- kuvaus ja arvio niiden alueiden laajuudesta (km^2 tai km), joilla raja-arvot, ylemmät arviointikynnykset tai alemmat arviointikynnykset ylittyvät,
- tiedot väestöstä, joka altistuu pitoisuuksille, jotka ylittävät terveyshaittojen ehkäisemiseksi säädetyt raja-arvot sekä
- kartta, josta ilmenee pitoisuuksien jakautuminen kyseisellä alueella.

Liite 5

VAROITUS- JA TIEDOTUSKYNNYSTEN YLITTYESSÄ VÄESTÖLLE ANNETTAVAT TIEDOT

Väestölle 11 §:n mukaisesti annettaviin tietoihin on sisällyttävä vähintään:
- varoitus- tai tiedotuskynnyksen ylittymispäivä ja kellonaika,
- mittauspaikka tai alue, jolla ylittyminen on tapahtunut,
- syyt ylityksiin, jos ne ovat tiedossa,
- ennusteet:
    - maantieteellinen alue, jota ylittyminen koskee,
    - muutokset pitoisuuksissa (paraneminen, vakiintuminen tai huononeminen),
    - ennakoitujen muutosten syyt,
    - ylityksen ennakoitu kesto,
- tiedot herkistä väestöryhmistä, jotka voivat saada ylityksistä terveyshaittoja,
- asianmukaista tietoa terveysvaikutuksista sekä
- herkille väestöryhmille suositeltavat varotoimenpiteet.

Liite 6

SUUNNITELMIIN JA OHJELMIIN JA SISÄLLYTETTÄVÄT TIEDOT

Ilmanlaadun raja-arvojen ylittymisen estämiseksi 12 §:n mukaisesti laadittuihin suunnitelmiin ja ohjelmiin tulee sisältyä vähintään seuraavat tiedot:

1. Epäpuhtaus tai epäpuhtaudet, joita suunnitelma tai ohjelma koskee

2. Alue, jossa raja-arvot ylittyvät tai ovat vaarassa ylittyä
- ilmanlaadun seuranta-alue ja sen koodi
- paikkakunta (kartta)
- mittausasema (kartta, pituus- ja leveyspiirit) ja sen koodi

3. Yleiset tiedot
- aluetyyppi (kaupunki, esikaupunki, teollisuusalue tai maaseutualue)
- arvio ylitysalueen pinta-alasta (km^2)
- arvio ylitysalueella asuvan väestön määrästä
- käytettävissä olevat meteorologiset tiedot
- tarpeelliset tiedot alueen topografiasta
- tarpeelliset tiedot suojelua vaativista herkistä kohteista

4. Vastuuviranomaiset
- ohjelman laatineiden tahojen ja henkilöiden yhteystiedot
- ohjelman toteuttamisesta vastuulliset tahot ja henkilöt yhteystietoineen

5. Arvio ilman pilaantumisesta ja tiedot käytetyistä seurantamenetelmistä
- ennen ohjelman toteuttamista havaitut pitoisuudet
- ohjelman aloittamisen jälkeen mitatut pitoisuudet
- arvioinnissa käytetyt menetelmät

6. Päästöt ja päästölähteet
- luettelo tärkeimmistä päästölähteistä (kartta)
- päästömäärät mahdollisuuksien mukaan lähteittäin (tonnia/vuosi)
- tiedot muilta alueilta peräisin olevista päästöistä ja niiden vaikutuksista alueen ilmanlaatuun

7. Arvio ylityksen syistä
- yksityiskohtaiset tiedot ylityksen aiheuttaneista tekijöistä (kaukokulkeuma, ilmakemiallinen muutunta ym.)
- yksityiskohtaiset tiedot mahdollisista ilmansuojelutoimista

8. Tiedot toimista, jotka on toteutettu ennen vuotta 2001
- paikalliset, alueelliset, kansalliset tai kansainväliset toimet
- näiden toimien todetut vaikutukset

9. Tiedot toimista, jotka on toteutettu 1.1.2001 jälkeen:
- kuvaus kaikista suunnitelmaan tai ohjelmaan sisältyvistä toimista
- toimien toteuttamisaikataulu ja vastuutahot

- arvio toimien vaikutuksista ilmanlaatuun aikatauluineen

10. Pitkällä aikavälillä suunniteltuja toimia koskevat tiedot sekä

11. Luettelo julkaisuista, asiakirjoista, neuvotteluista jne, jotka täydentävät edellä kohdissa 1 - 10 mainittuja tietoja.

Liite 7

VERTAILUMENETELMÄT

1. Rikkidioksidin analyysin vertailumenetelmä

ISO/FDIS 10498 (Ambient air - Determination of sulfur dioxide - Ultraviolet Fluorescence method).

2. Typpidioksidin ja typen oksidien analyysin vertailumenetelmä

ISO 7996:1985 (Ambient air - Determination of the mass concentration of nitrogen oxides - Chemiluminescence method).

3. Hengitettävien hiukkasten näytteenoton ja analyysin vertailumenetelmä

EN 12341:1998 (Air Quality - Field Test Procedure to Demonstrate Reference Equivalence of Sampling Methods for the PM_{10} Fraction of Particulate Matter).

4. Lyijyn näytteenoton ja analyysin vertailumenetelmät

Lyijyn näytteenoton vertailumenetelmä on sama kuin hengitettävien hiukkasten näytteenottoon käytetty menetelmä.

Lyijyn analysoinnin vertailumenetelmä on ISO 9855:1993 (Ambient air - Determination of the particulate lead content of aerosols collected on filters - Atomic absorption spectrometric method.).

5. Hiilimonoksidin analyysin vertailumenetelmä

Vertailumenetelmä on standardisoitavana CEN:ssä.

Analysoinnissa suositellaan käytettäväksi NDIR-menetelmää (Nondispersive infrared spectrometry).

6. Bentseenin analyysin vertailumenetelmä

Vertailumenetelmä on standardisoitavana CEN:ssä.

Analysoinnissa suositellaan käytettäväksi menetelmää, jossa näyte pumpataan absorbenttiin ja määritetään kaasukromatografisesti (pumped sampling on a sorbent cartridge + gas chromatography).

7. Otsonin analyysin ja kalibroinnin vertailumenetelmät

Vertailumenetelmä on standardisoitavana CEN:ssä.

Siihen asti, kunnes uusi vertailumenetelmä valmistuu, otsonin analysoinnin vertailumenetelmänä on ISO FDIS 13964 (Ambient air - Determination of ozone in ambient air - Ultraviolet photometric method) ja mittalaitteiden kalibroinnin vertailumenetelmänä ISO FDIS 13964, VDI 2468, B1.6 (Reference ultraviolet photometer).

N:o 712

Valtioneuvoston asetus

maaseudun kehittämisestä annetun valtioneuvoston asetuksen 57 §:n muuttamisesta

Annettu Helsingissä 9 päivänä elokuuta 2001

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty maa- ja metsätalousministeriön esittelystä,

muutetaan 21 päivänä kesäkuuta 2000 maaseudun kehittämisestä annetun valtioneuvoston asetuksen (609/2000) 57 §, sellaisena kuin se on asetuksessa 855/2000, seuraavasti:

57 §

Tuen enimmäismäärä

Tukea voidaan myöntää enintään 100 prosenttia hyväksyttävistä kustannuksista

1) kehittämishankkeeseen liittyvien esiselvitysten toteuttamiseen;

2) teknisenä apuna tavoite 1 -ohjelman, alueellisen maaseutuohjelman ja maaseudun yhteisöaloiteohjelman toteuttamiseen;

3) sellaisiin yleiskustannuksiin, jotka yhteisölle aiheutuu paikallisena toimintaryhmänä toimimisesta;

4) sellaisiin kehittämishankkeisiin, joihin kuuluu useiden saman alan hankkeiden yhteensovitus;

5) perustellusta syystä 53 §:ssä tarkoitettuihin kehittämis- tai tutkimushankkeisiin.

Tukea 52 §:n 1 momentissa tarkoitettuihin kehittämishankkeisiin voidaan myöntää muissa kuin 1 ja 3 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa enintään 90 prosenttia kehittämishankkeen hyväksyttävistä kustannuksista, kuitenkin enintään määrä, joka on sovittu asianomaisessa ohjelmassa, jos tuki myönnetään osarahoitettuna.

Kehittämishankkeeseen sisältyviin 56 §:ssä tarkoitettuihin investointeihin tukea voidaan myöntää enintään 75 prosenttia hyväksyttävistä kustannuksista.

Tämä asetus tulee voimaan 15 päivänä elokuuta 2001.

Helsingissä 9 päivänä elokuuta 2001

Maa- ja metsätalousministeri *Kalevi Hemilä*

Vanhempi hallitussihteeri Katriina Pessa

N:o 713

Maa- ja metsätalousministeriön asetus

maaseudun kehittämishankkeisiin myönnettävän tuen kohdentamisesta vuonna 2001 annetun maa- ja metsätalousministeriön asetuksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä 9 päivänä elokuuta 2001

Maa- ja metsätalousministeriön päätöksen mukaisesti

kumotaan 15 päivänä maaliskuuta 2001 maaseudun kehittämishankkeisiin myönnettävän tuen kohdentamisesta vuonna 2001 annetun maa- ja metsätalousministeriön asetuksen (231/2001) 25 §:n 2 momentti,

muutetaan 15 §, 32 §:n 1 momentti ja 33 § sekä

lisätään 16 §:ään uusi 2 momentti seuraavasti:

15 §

Tuen saaja

Tukea voidaan myöntää rahoituslain 3 §:n 1 momentin 10 kohdassa tarkoitetulle paikalliselle toimintaryhmälle, joka toteuttaa tavoite 1- ohjelmaa, alueellista maaseudun kehittämisohjelmaa, LEADER+ yhteisöaloiteohjelmaa tai LEADER+ -yhteisöaloiteohjelmaa vastaavaa kansallista ohjelmaa.

16 §

Tuettavat kohteet

— — — — — — — — — — — — — —

LEADER+ -yhteisöaloiteohjelmaa ja vastaavaa kansallista ohjelmaa toteuttavien toimintaryhmien 1 momentissa tarkoitettuihin hyväksyttäviin kustannuksiin sovelletaan, mitä LEADER+ yhteisöaloiteohjelman toimeenpanosta annetun valtioneuvoston asetuksen (514/2001) 13, 14 ja 16—18 §:ssä säädetään. Muilta osin kaikkien toimintaryhmien toimintaan sovelletaan, mitä tässä asetuksessa säädetään.

32 §

Rahoitus

Tuki 2 ja 4 luvussa tarkoitettuihin kehittämishankkeisiin voidaan myöntää sekä osarahoitettavana että kansallisena tukena. Tuki 3 luvussa tarkoitettuihin tutkimushankkeisiin voidaan myöntää vain kansallisena tukena. Tuki 5 luvussa tarkoitettujen toimintaryhmien toimintaan voidaan myöntää osarahoitettavana tukena, kun toimintaryhmä toteuttaa tavoite 1 -ohjelmaa, alueellista maaseudun kehittämisohjelmaa tai LEADER+ -yhteisöaloiteohjelmaa, ja kansallisena tukena, kun toimintaryhmä toteuttaa LEADER+ -yhteisöaloiteohjelmaa vastaavaa kansallista ohjelmaa.

— — — — — — — — — — — — — —

33 §

Tuen enimmäismäärä

Tukea voidaan myöntää enintään

1) 100 prosenttia hyväksyttävistä kustan-

nuksista teknisenä apuna sekä 2–4 luvussa tarkoitettua toimintaa koskevan esiselvityshankkeen, 16 §:ssä tarkoitettuun toimintaan ja sellaisiin kehittämishankkeisiin, joihin kuuluu saman alan hankkeiden yhteensovitus investointikustannuksia lukuun ottamatta;

2) 100 prosenttia 2–4 luvussa tarkoitettua toimintaa koskevista valtioneuvoston asetuksen 53 §:ssä tarkoitetun kehittämishankkeen ja 65 §:ssä tarkoitetun tutkimushankkeen hyväksyttävistä kustannuksista;

3) enintään 90 prosenttia 2—4 luvussa tarkoitetuista hyväksyttävistä kustannuksista lukuun ottamatta 1, 2 ja 4 kohdassa tarkoitettuja kustannuksia;

4) enintään 75 prosenttia 4 luvussa tarkoitetuista investointeihin liittyvistä hyväksyttävistä kustannuksista.

Tämä asetus tulee voimaan 15 päivänä elokuuta 2001. Tämän asetuksen 15 §:ää, 16 §:n 2 momenttia, 32 §:n 2 momenttia ja 33 §:ää sovelletaan myös sellaisiin LEADER+ yhteisöaloitetta tai vastaavaa kansallisin varoin rahoitettavaa ohjelmaa toteuttavien toimintaryhmien toimintaa koskeviin hakemuksiin, jotka ovat tulleet vireille 19 päivänä huhtikuuta 2001 tai sen jälkeen.

Helsingissä 9 päivänä elokuuta 2001

Maa- ja metsätalousministeri *Kalevi Hemilä*

Vanhempi hallitussihteeri Katriina Pessa

SDK/SÄHKÖINEN PAINOS

N:o 714

Verohallituksen päätös

vuoden 2001 kiinteistöverotuksen päättymisestä

Annettu Helsingissä 7 päivänä elokuuta 2001

Verohallitus on 20 päivänä heinäkuuta 1992 annetun kiinteistöverolain (654/92) 22 §:n 2 momentin nojalla, sellaisena kuin se on laissa 506/1998, päättänyt:

1 §

Kiinteistöverotus vuodelta 2001 päättyy 18 päivänä syyskuuta 2001.

2 §

Tämä päätös tulee voimaan 31 päivänä elokuuta 2001.

Helsingissä 7 päivänä elokuuta 2001

Pääjohtaja *Jukka Tammi*

Ylitarkastaja Eila Närhi

N:o 710—714, 3 arkkia

EDITA OYJ, HELSINKI 2001 PÄÄTOIMITTAJA JARI LINHALA ISSN 1455-8904